

Благословляю ті сліди,
благословляю ті дороги,
що привели мене сюди –
в мистецтва зоряні чертоги!

Тут сьоме небо,
верх бажань,
мета духовної жадоби,
причина слізних уповань –
сам бог і всі близькі особи.

Пророки, ангели, святі,
секретарки і херувими.
Благословенна мить в житті,
коли сідаєш поруч з ними.

Блаженна мить, священна мить!
Але хай бог мене простить,
що я штовхався якомога,
щоб сісти ближче біля бога.

Щоб воскурити фіміям,
і разом випити сто грам,
і щоб сподобитись тих страв,
що божий кухар готував.

О, божа велич неземна!
О, запах редьки і вина!

Закурить бог – і від цигарки
на небі створюється хмарка.
Бог плюне в космос – цілу мить
здається, що зоря летить.

А як гикне, то що й казать? –
всі гості покотом лежать.

І я лежу, і я тремчу:
а що, як милість обмине –
бо не поплеще по плечу
простого смертного, мене.

Є, правда, чутка, що і він,
не кажучи лихого слова,
земного батька простий син,
в боги потрапив випадково.

Та – нічичирк!
Бо хто ж не зна –
у нього сила неземна.

Що Саваоф? Старий дивак.
Із глини сотворив людину.
Оце так бог, оце мастак!
Перетворив її у глину.